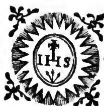
DE REQUISITIS,
ET NON REQUISITIS
AD LUCRANDAS
INDULGENTIAS
DISSERTATIO

ANDREÆ HIERONYMI
ANDREUCCI
E SOC. JESU

Ad usum Congregationis Sacerdotum in Domo Professa Romana ejusdem Societatis.

ROMAE, Typis de Rubeis. MDCCLIX.

SUPERIORUM PERMISSU.

Illm̃o, ac Rm̃o Dño Dño

NTONIO EUGENIO VICECOMITI

crae Indulgentiarum Congregationi a Secretis.

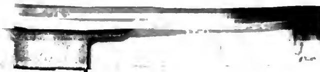
AUTHOR F.

Vo potissimum sunt, quæ Scriptores librorum adigere consue-e, ut ii spectatissimum Viseligant, cui lucubratio-

nes ſuas obſequentiſſimi nuncupent. Alterum eſt, Amor Patrocinii obtinendi: Alterum eſt, ſtudium Obſervantiæ ſignificandæ. Ambo hæc me adduxere, ut Opellam hanc qualemcumque Tibi, Illuſtriſſime, ac Reverendiſſime Præſul, inſcriberem. Amabam quippe Virum præſto eſſe, qui illam in ſe reciperet, eamque tueretur Nobilitate ſua, & Pietate. Illicò pro ea, qua es in me benignitate; Ipſe mihi occurriſti, in quo ſi ſpectetur Nobilitas; ex ea Gente originem trahis, quæ Mediolanenſium olim rerum potita latè per Inſubriam dominabatur, quæque Supre

mum

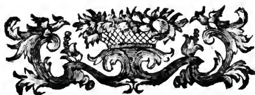
um edidit Romanæ Ecclesiæ
oderatorem B. Gregorium
jus nominis Decimum P. O.
*. *, totque illustres ex ea*
odiere Viri domi, militiæ
e clarissimi, ut eam Gen-
n nominasse, cumulatissimè
udasse sit. Si verò specte-
r Pietas, is es qui abso-
issima a majoribus cura;
stitutus innocentia vitæ,
rum ac religionis laude;
ud probatissimos quosque
nmendaris, qui omnibus
vius & expositus, plenus-
e humanitate, nihil anti-
ius habes, quam iis ani-
m disciplinis, institutis-
e ut imbuas, quæ Ecclesia-
A 3 *sti-*

* Ex Spondano in Auctario ad an. 1271.

ſtico Viro, & Sedis Apoſtolicæ Adminiſtro plurimùm venerationis acquirunt. Optabam præterea publicum obſervantiæ in Te meæ teſtimonium dare, ſed expectabam temporis opportunitatem: Hæc *nuperis diebus ſeſe obtulit, cum ſacris ipſe Ordinibus initiatus oblationes ex veteri conſuetudine Tibi vendicas, omneſque confidimus nihil eſſe propius, quàm publicis gravioribuſque rebus ut admovearis. Viſum propterea eſt Diſſertatiunculam hanc Tibi dicare, muneri Tuo quo diligentiſſimè fungeris accomodatam. De Indulgentiis nempe ea eſt, quarum Congrega-*

tio-

ioni Jamdiù es a Secretis. Hanc reipſa Tibi dono, do, c dico. Illud unum ſupereſt, t gratum id Tibi acceptumue ſit, cæteris verò ne conemnenda videatur, ipſe pro a qua es authoritate efficies; orunt quippe univerſi id miimè contemnendum eſſe quod apientiſſimus ac peritiſſimus erum æſtimator minime conmnendum eſſe judicaverit. Vale.

AD

LECTOREM.

Iraberis fortaſſe, quòd ipſe intempeſtivè, ut cuiquam videri poſſit, Diſſertationem hanc de Indulgentiis typis edam. Verùm ſcito, voluiſſe me optimo Præſuli, cui omni officiorum genere ſum devinctus, publicum hoc obſervantiæ meæ teſtimonium præbere, & ſacræ ille Indulgentiarum Congregationi cum ſit a Secretis hanc de Indulgentiis tractationem non ingratam illi futuram exiſtimavi. Addas quamplura

me

ne hisce temporibus legisse, quæ
ndulgentiarum vim vel exte-
uant, vel tot tantisque diffi-
ultatibus eas afficiunt, ut ab iis
icrandis fidelium animos spe
rorsus destitutos amoveant.
uare facturum me operæ pre-
um censui si in hac mea sene-
ute huic malo pro viribus oc-
irrerem, atque ex probatis re-
eptisque Doctoribus tutum, ni
llar, ac planum iter ad eas lu-
randas Fidelibus ostenderem.
uc etiam illud accedit nolle
ne, qui rebus moralibus Cano-
icisque publicè enodandis olim
ddictus, nuper rudem accepe-
m, nolle me, inquam, otiose
vere, sed quidquid superest
irium id totum in aliorum uti-
tatem, Deo dante, conferre.
æc omnia si diligenter expen-
eris, mi Lector, nihil erit cau-
e, ut mireris, quinimò consi-

lium hoc meum æqui bonique facies, & ſi qua in re Tibi forte diſplicuero, id virium imbecillitati, non voluntati, pro tua benignitate adſcribes. Vale.

LAU-

LAURENTIUS RICCI

Præpositus Generalis Soc. Jesu.

Um Opuſculum cui titulus: *De Requiſitis, & non Requiſitis ad lucranıs Indulgentias*: a P. Andrea Hieronyo Andreucci Societatis Jeſu conſcrium; aliquot Noſtri ejuſdem Societa: Theologi recognoverint, & in lucem li poſſe probaverint, poteſtatem facius, ut typis mandetur, ſi iis, ad quos rtinet ita videbitur: Cujus rei gratia s literas manu noſtra ſubſcriptas, & gillo Officii noſtri munitas dedimus. omæ die 2. Julii 1759.

Laurentius Ricci.

IMPRIMATUR,

Si videbitur Reverendiss. P. Mag. Sac. Pal. Apost.

F. M. De Rubeis Patr. Const. Vicesg.

DIssertationem Theologicam *de Requisitis & non Requisitis ad lucrandas Indulgentias*, mandatis obsequens Reverendissimi Patris Sac. Pálat. Apostolici Magistri legi, & examinavi: hanc legere, & approbare idem est; nihil enim in ea non conforme sanæ doctrinæ, & probis moribus reperi, ac proinde dignam, quæ publicis cudatur formis; Ita censeo ex Collegio S. Mariæ de Victoria Urbis hac die 12. Julii 1759.

F. Aloysius Maria a Jesu Carm. Exc. S. Congregat. Indulgent. Consultor & S. R. Univer. Inquisit. Qualificator.

IMPRIMATUR.

Fr. Vincentius Elena Reverendiss. P. M. Sac. Palatii Apost. Socius, Ord. Præd.

DE

De Requisitis, et non Requisitis ad lucrandas Indulgentias

Dissertatio Theologica

§. I.

Præmittuntur quædam prænotanda.

PRænotandum est primò: Nomine Indulgentiæ, quæ conceditur tempore Jubilæi, & aliis temporibus, ex communi usu, & acceptione Ecclesiæ, non significari quamcumque remissionem, aut relaxationem Peccatorum; sed relaxationem dumtaxat

xat pœnæ temporalis, debitæ peccatis dimiſſis per modum *abſolutionis*, habentis annexam *ſolutionem* de theſauro Eccleſiæ, ut docet Bellar. cap. 5. undè ſic deſcribitur: *Indulgentia eſt remiſſio pœnæ temporalis pro actualibus peccatis debitæ, extra Sacramentum facta ex Theſauri Eccleſiaſtici diſpenſatione.* Ità deſumitur ex Extravaganti *Unigenitus* Clementis VI., & ex communi Theologorum ſententia poſt S. Thomam, & S. Bonaventuram eximios Eccleſiæ Doctores.

Prænotandum eſt ſecundò: Talium Indulgentiarum, quas nuper deſcripſimus Originem, juxtà Bellarminum Lib. 1. cap. 3. non reperiri, niſi ad Evangelium, vel Apoſtolos aſcendamus, id quod eſt ex iis ſignis, ex quibus internoſcuntur Catholica Dogmata ab Hæreſibus. Probatur

ur, quia ut inquit citatus Ve-
ierabilis Cardinalis: *Nullus ha-
tenus indicare potuit Authorem
ndulgentiarum, neque locum,
el tempus, quo prædicari cæpe-
unt: omnes enim, qui de In-
ulgentiis mentionem faciunt, lo-
uuntur ut de re usitata, & re-
epta. Quare Martinus Kemni-
ius in 4. p. Exam. pag. 329. fa-
tur, Originem Indulgentiarum
m satis luculenter in historiis
itatam fuisse* &c. hactenus Bel-
rminus.

Prænotandum est tertiò: Ca-
iolicos omnes debere secundùm
dem confiteri, & asserere circà
ndulgentias has tres veritates;
*juxtà Cardinalem Toletum in
umma lib. 6. cap. 21.:*) Prima
st, esse Thesaurum infinitum
oalescentem ex satisfactionibus
Christi, & Sanctorum in Eccle-
ia. Ità enim determinatur in
ci-

citata Extravaganti *Unigenitus* à Clemente VI. Secunda eſt, eſſe in Eccleſia Poteſtatem diſpenſandi Membris hunc Theſaurum; ita determinatur à Concilio Trident. ſeſs. 25. Tertia eſt, eſſe utiles Indulgentias, & prodeſſe Fidelibus, qui convenienter eis utuntur. Ità determinatur in Concilio Lateranen., Viennen., Tridentin., ut notat citatus Toletus cit. lib.6. Summæ cap. 21. en ipſiſſima Cardinalis Toleti verba: *Unde catholicus debet ſecundum fidem conſiteri, & aſſerere has tres veritates: Prima eſt eſſè hunc Theſaurum infinitum ſatisfactionum Chriſti, & Sanctorum in Eccleſia. Ita determinatur in Extravaganti Unig. à Clem.VI. Secunda eſt; eſſe hanc poteſtatem in Eccleſia diſpenſandi Membris hunc Theſaurum. Hæc determinatur à Concilio Tridentino ſeſs. 25. Tertia*

est, *esse utiles Indulgentias*, *prodesse Fidelibus*, *qui con-nienter eis utuntur*. *Ita deter-inatur in Concilio Lateranensi*, *ennensi &c.*

Prænotandum est 4. quamvis ures diversis temporibus circa ndulgentias subnascentes erro-es, seu falsas doctrinas Ecclesia epresserit, ac respectivè dam-averit, tam in Luthero, quam Bajo, qui ajebat: *Per passio-es Sanctorum in Indulgentiis co-municatas*, *non propriè redimun-ur nostra delicta*, *sed per Comu-ionem Charitatis nobis eorum passiones impertiuntur ut digni si-nus*, *qui pretio Sanguinis Chri-li à pœnis pro peccatis debitis li-beremur*. Ita proposit. 60. quam-vis inquam id factum sit, non desunt tamen ex Neotericis, qui nonnullas contra Indulgentias Propositiones ediderint, quas ne-

nemo ut arbitror admiſerit. Tales videntur eſſe ſequentes, videlicet: *Indulgentiæ tantum præcisè proſunt, quantum tu ex tua parte confers, & nihil plus valent, quam tuus labor, & tuus conatus ſufficit judicio Dei.* Ita in terminis Joannes Bauduin. in Libello cui tit. Jugement &c. pag. 106.: *Qui poſt Baptiſmum mortaliter deliquerunt, non poſſunt ne quidem via Indulgentiarum aſſequi plenam remiſſionem penæ temporalis, quæ dimiſſa culpa luenda ſupereſt, niſi ipſis Indulgentiis adiunxerint ex parte ſua magnos fletus, magnoſque labores.* Ita cit. Auctor in eodem Libello pag. 105.

His prænotatis quædam de Requiſitis, & non Requiſitis ad lucrandas Indulgentias expendam, & ſane quod attinet ad requiſita paucis rem conficiam. Conſtat quip-

quippe inter Catholicos Docto-
es, quod, suppositа in Subje-
to capacitate remota consistente
n his tribus: scilicet, ut sit Ho-
no ratione utens, Baptizatus, &
liquo modo subditus; supposita,
nquam, hac capacitate, requi-
tur in Subjecto dispositio pro-
ma, quæ alia est Habitualis,
ia Actualis. Prior, ut docet
iarez disp. 52. de Indul. sect. 2.
: habitus Gratiæ, vel Fidei;
am, ut ipse ibidem ait, ne-
ssarius est status Fidei, per
am sit Homo conjunctus Ec-
siæ, tanquam membrum ejus,
ia (sunt ejus verba) *Indulgen-
rum participatio pertinet ad
nunionem Sanctorum, quam
t participant, nisi qui sunt
mbra Ecclesiæ: Membrum
m non participat influxum,
Comunionem aliorum membro-
t, nisi debito modo corpori
con-*

conjunctum sit : Prima autem unio membrorum Ecclesiæ fit per fidem : ergo hæc est quasi prima fundamentalis dispositio ad lucrandum effectum indulgentiæ. Hactenus Suarez, qui deinde supposita hac interna Fidei unione, & externæ Comunicationis, docet statum Gratiæ esse dispositionem cum Fide omninò necessariam ad proprium fructum, seu effectum indulgentiæ consequendum; qui est remissio temporalis pœnæ. Posterior dispositio *proxima*, dicitur *Actualis*, & est *Exequtio operis injuncti*. Cum igitur de his constet, neutiquam in his immorabor, sed de uno dumtaxat, vel altero, & ad summum tertio, quæ licet utilia, non videntur tamen necessariò requisita: paucis differam.

* * *
* *

§. II.

§. II.

tatus, & Resolutio Quæstionis.

QUæritur utrum ad lucrandas Indulgentias præter atum gratiæ, & executionem perum, quæ injunguntur requiitur Actus Charitatis perfectæ, : quidem eo major, seu magis itensus, quò major, & plenior ierit Indulgentia?

℞. Non defuisse ex Recentiobus, qui sub quodam verborum volucro id affirmarint. Hinc emini me olim legisse apud uosdam Neotericos, in lucranis Indulgentiis, fructum acquinon tam pro executione operis ijuncti, quam pro mensura haritatis, qua illud fieri quis nperat. Ratio his videtur esse, uia *Deus non remunerat, nisi haritatem; quoniam charitas so-*

ſola Deum honorat, ut ipſi falsò contendunt juxta Propoſit. *66.* ex proſcriptis a Clem. XI. ſiquidem Deus remunerat etiam actus Fidei, Spei, Miſericordiæ, Juſtitiæ, Pœnitentiæ, & ſimiles, & ab iiſdem etiam honoratur. Hinc apparet, eos ad Indulgentiæ fructum requirere actum Charitatis, ſeu opus elicitum ex motivo, & impulſu Charitatis. Id, quod implicitè aliquando, & ſub ambagibus inſinuant; ſunt enim Nonnulli, qui, ut ajebat S. Bernard. ſerm. *55.* in Cantica: *Nocere, quam vincere malunt, & ne apparere quidem volunt, ſed ſerpere.*

Verum non negaverim utile, ac Pium eſſe, ut ſuſcepturus Indulgentias præter ſtatum gratiæ, & executionem operis injuncti, ulterius ſe diſponat per actus elicitos perfectæ charitatis, & quidem

eò major erit utilitas in or-
ad finem ſupernaturalem,
magis intenſi fuerint ejuſ-
i actus. At cenſeo ad lu-
las Indulgentias, quæ à
nis Pontificibus, aliiſque
:duntur, ſuppoſito ſtatu
æ, & ſuppoſita executione
ım, quæ hic & nunc injun-
ır, non requiri ex neceſſi-
ut illas ſuſcepturus eliciat
charitatis perfectæ, eò ma-
ıtenſos, quò maior, & ple-
fuerit Indulgentia.
obo hoc primò: Nam ad
ndas Indulgentias nulla alia
ſitio *ſimpliciter*, & ex *na-*
rei prærequiritur ex parte
cti, niſi *ſtatus gratiæ*,
vis *ex voluntate concedentis*
:quiratur aliquando, nem-
ıuando id in conceſſione ex-
tur, etiam executio alicu-
i operis: quod non inficior
po-

poteſt eſſe *Actus Charitatis*, ut communiter docent Theologi cum Suarez de Indulg. diſp. 52. ſect.4. Cum autem in conceſſione Indulgentiarum plerumque non exprimatur actus perfectæ charitatis eò magis intenſus, quò major, ac plenior fuerit Indulgentia; ſequitur talem actum, ſuppoſito ſtatu Gratiæ, neque ſimpliciter, & ex natura rei, neque ex voluntate concedentis, plerumque prærequiri in ſubjecto.

Deindè ut propius ad rem accedam, ſic ajo: vel ſermo eſt de Indulgentia plenaria in ſenſu improprio, ideſt, *de remiſſione culpæ, ac pœnæ æternæ*, ſimul & *temporalis*: vel ſermo eſt de Indulgentia plenaria in ſtricta, & propria acceptione Eccleſiæ, ideſt, de remiſſione pœnæ dumtaxat temporalis, debitæ peccatis actualibus jam dimiſſis per abſo-

utionem, & solutionem ex
:sauro Ecclesiæ?

Jam verò si primum: Fit fal-
; extra Chorum; non enim
hæc, Indulgentia illa, de
ı loquuntur Theologi tractan-
de Indulgentiis. Addo:
am admissa significatione In-
lgentiæ in hoc sensu impro-
io; adhuc non est necesse, ut
tus charitatis præcedat *tempo-*
ad illam lucrandam, & mul-
minus necesse est, ut præce-
t eò intensior, quò plenior est
dulgentia. *Non est necesse* il-
d primum, quia falsum est,
contrà sanam doctrinam asse-
re, quod Charitas perfecta
ebeat præcedere *tempore* remis-
onem culpæ, & pœnæ æternæ
ı subiecto, habente actuale pec-
atum mortale: sic enim fieret,
t Charitas perfecta coexisteret
mul eodem tempore cum pec-

 cato

cato mortali, id autem sapit Propositionem num. 70. damnatam in Bajo, ubi sic: *Homo existens in peccato mortali, potest habere veram Charitatem*: Itèm *non est necesse* hoc alterum, nempe, quod Charitas eò sit intensior, quò plenior est Indulgentia; Nàm quælibet perfecta contritio, quælibet perfecta Charitas, dummodò verè talis sit, remittit culpam, & pœnam æternam, etiamsi ea non fuerit intensa proportionaliter ad gravitatem culpæ, unde ajebat S. Th. in 4. dist. 17. q. 2. art. 5., quæstiunc. 3.: *Dicendum, quod quantumcumque sit parvus dolor, dummodò ad Contritionis rationem sufficiat, omnem culpam delet*: Illud dumtaxat verum est, quod ad remissionem non solum culpæ, & pœnæ æternæ, sed etiam ad remissionem totius culpæ temporalis

ex

opere operantis, & non ex vi
utionis liberalis factæ de the-
ro Ecclesiæ, necesse est, ut
ritas, seu perfecta contritio
eat proportionalem intensio-
n; unde ajebat Angelicus 3.
qu. 36. art. 5. ad 1. sic:
uandoque tanta commotione
eus) *convertit cor hominis*,
ubitò perfectè consequatur sa-
item spiritualem, *non solum*
issa culpa, *sed sublatis omni-*
peccati reliquiis, *ut patet*
Magdalena Luc. 3.: At hæc
nsionis necessitas datur,
ndo remissio totius Pœnæ
poralis habenda est, ut dice-
, ex opere operantis, non
m quando habenda est ex vi
ralis solutionis de Thesauro
lesiæ, unde prosequendo di-
ctionem supra factam, insisto:
i dicatur secundum, ideft,
ermo fuerit de Indulgentia
 in

in stricta, & propria acceptione Ecclesiæ, verum quidem est prærequiri ad eam lucrandam statum Gratiæ, & Charitatem habitualem, nàm alienum est à divina Providentia, & prudenti Gubernatione, remitti Reatum pœnæ perseverante culpa, uti docet S. Thomas in addit. 3. partis quæstion. 27. art. 1., at falsum est, quod prærequiratur per se, & ex natura rei Charitas actualis magis, aut minus intensa, quò major, vel minor fuerit Indulgentia. Ratio est, quia juxtà communem Theologorum doctrinam supposita potestate in concedente, Proportione Causæ, & statu Gratiæ in Subiecto nil aliud *per se* requiritur ad lucrandas Indulgentias, & solum per accidens *ex voluntate concedentis* requiritur Executio Operum, quæ ille per modum con-
di-

tionis hic & nunc exigit: At-
i non ſemper ab eo exigitur
r modum conditionis. Actus
aritatis magis vel minus in-
ſus, quò major, vel minor
ncedatur Indulgentia; Ergo
us Charitatis &c. non eſt ne-
: per ſe, neque ex voluntate
ncedentis ſemper neceſſarius
lucrandas Indulgentias.

Ubi ſiſtas tantiſper Lector,
notes ab Neotericis nonnullis
thoribus. 1. Confundi, & per-
àm accipi hoc vocabulum *In-
lgentia*; paſſim enim illud
rpant pro Remiſſione culpæ,
pœnæ æternæ, unde promiſ-
: loquuntur de Indulgentia
lata à Chriſto Magdalenæ, ac
Indulgentia, quæ confertur
elibus ab Eccleſia, cum cæ-
oquin conſtet apud Bellarmi-
n lib. 1. de Indulg. cap. 7.
eiuſmodi Eccleſiaſticas In-

 dul-

dulgentias Fideles nec absolvi, nec solvi à Reatu culpæ ullius, sive læthalis, sive venialis. II. Aliquando illud usurpari pro remissione illarum pœnarum quas vetus Ecclesiæ disciplina iniungere consueverat non ad satisfaciendum Deo, sed ad aliorum exemplum, & coercitionem, unde derivari crediderim, quod ipsi aiunt nempè Indulgentias non prodesse iis, qui non commiserunt peccata publica, siquidem ii subiecti non erant pœnis canonicis. Hæc tamèn doctrina, quod Indulgentia consistat in Relaxatione talium pœnarum, (idest in absolutione ab obligatione pœnarum, quas Canones statuere) improbatur communiter à Theologis cum S. Thoma, qui in Supplem. q. 25. art. 1. ait: *Hæc opinio non videtur vera*: imò post S. Thom. ibidem addit Bellar-

ninus loc. cit. in tali acceptio-
, *non esset utilis*, *sed noxia*
ulgentia, *&* *Ecclesia Filios*
in re maximè gravi decipere
eretur, *liberaret enim eos à*
a huius vitæ mitissima, *&*
itteret ad pœnam atrocissi-
n Purgatorii: Tandèm notes
nala, seu non recta acceptio-
huius vocabuli *Indulgentia*
ivari, quod Authores non-
li ad lucrandam Indulgen-
n, jam prærequirant Actum
aritatis perfectæ, & quidem
gis, vel minus intensum,
ut major, vel minor fuerit
lulgentia; jam prærequirant
gnos fletus, *&* *labores*, *ità*
icet exigente Divina Justitia,
illi integrè, *ac plenariè satis-*
iamus, ut scilicet insinuetur
præcepto naturali ac divino
:, quod in hac vita jugi exte-
s satisfactioni exhibendæ insi-

ſtamus: Hoc autem præceptum naturale, ac divinum Theologi paſſim negant poſt remiſſionem culpæ, prout videre eſt apud S. Thom. in 3. partem diſp. 84. art. 8. & 9., & apud Suarez de Pœn. diſp. 15. ſect. 7. jam etiam doceant ab Eccleſia non cenſeri opportunum explicare quid ſit, & in quo conſiſtat *Utilitas Indulgentiarum*, nec ejuſmodi notitiam à Fidelibus curiosè inquirendam, ſed ſimpliciter credendum Indulgentias *utiles*, ac ſalubres eſſe: quod videtur idcircò doceri, quia utilitas remiſſionis pœnarum, per ſolutionem de thesauro Eccleſiæ, ab his Authoribus vel non agnoſcitur, vel ab aliis ut agnoſcatur ipſi nolint. Propterea illud menti continuò occurrat, ſermonem hic eſſe de Indulgentia in propria, & formali Eccleſiæ ſignificatione acce-

ce-

ota, idest, *de Relaxatione*
næ temporalis, pro actualibus
catis jam dimissis debitæ, ex-
ì Sacramentum factæ, ex the-
uri Ecclesiastici dispensatione:
out habet Bellarminus.

Dices ut Adversariis suppetias
'as. 1. sive Indulgentia acci-
itur pro relaxatione peccato-
n *quoad culpam*, sive pro Re-
atione peccatorum *quoad pœ-*
m, semper stat, quod eò ma-
: Indulgentia acquiratur, quò
iior fuerit in Subiecto Chari-
; nam Lucæ 7. dicitur de
agdalena indistinctè de Re-
ssione culpæ, ac Remissione
enæ: *Remittuntur ei peccata*
ulta, quoniam dilexit multum:
go quò maior fuerit Charitas,
maior acquiritur Indulgentia,
'è ea fuerit Remissio culpæ, si-
: fuerit Remissio pœnæ.

℞. Indulgentiam datam a

 Chri-

Christo Domino Magdalenæ fuisse quoad culpam, & pœnam *ex opere operantis*, seu ex perfecta illius contritione, quæ licet ad effectum justificandi non petat perfectionem ex certo intensionis gradu, sed ex Charitate, qua Deus propter se diligitur; tamen ad effectum tollendi omnes pœnas temporales, & reliquias peccatorum, exigit gradum quemdam intensionis, ut suprà vidimus doceri à S. Thoma 3. p. qu. 86. art. 5. ad 1.; nobis autem hic sermo est de Indulgentia quoad pœnam *ex thesauri Ecclesiastici dispensatione* facta per Prælatos Ecclesiæ, qui non exigunt regulariter, supposito statu gratiæ in Subjecto, aut actum Charitatis, aut ejus intensionem tanquam conditionem pro majori, vel minore dispensanda Indulgentia; unde non valet illatio

ab

Indulgentia Magdalenæ data
Christo Domino ad eam, quæ
nceditur per Prælatos Ecclesiæ.
Dices 2. Qui peragit opera
uncta a Prælatis Ecclesiæ per-
tiori modo, acquirit majorem,
minorem Indulgentiam,
out magis, vel minus perfectus
rit ille modus, sed sic est,
od qui peragit opera injuncta
motivo charitatis, is peragit
opera perfectiori modo, &
idem eò magis perfecto, quò
rit intensior charitas; ergo qui
cit magis vel minus intensum
um Charitatis, acquirit majo-
n, vel minorem Indulgentiam.
℟. Qui in statu Gratiæ pera-
opera injuncta pefectiori mo-
, utique sibi acquirit majus
eritum *ex opere operantis*; *at*
dispensatione thesauri Eccle-
stici, non acquirit majorem
dulgentiam, seu majorem re-
 la-

laxationem poenæ temporalis; nam Prælati Ecclesiastici cum ex thesauro Ecclesiæ dispensant id non peragunt juxtà leges distributivæ Justitiæ, sed juxta leges liberalis cujusdam donationis prudenter factæ. *Ex Suarez de Indulg. disp. 52. sect.* 8. Hinc ajebat S. Thomas apud eumdem Suarez: *Quod ille, qui* (ad visitandam Ecclesiam) *est vicinus Ecclesiæ, & etiam Sacerdotes & Clerici, consequuntur tantam Indulgentiam sicut illi, qui venirent a mille Dietis, quia remissio non proportionatur labori, sed meritis, quæ dispensantur*: Consequenter &c.

Alterum nunc quæri potest; an scilicet præter gratiam, & opus injunctum requiratur ex parte Recipientis Indulgentiam Propositum, seu Sollicitudo quædam ad satisfaciendum per propria

a Opera pro peccatis ſuis?
℟. Utile quidem eſſe & oppor-
ıum, ad incrementum meriti
ſtenti in ſtatu Gratiæ, ut ha-
ıt quando ſuſcepturus eſt In-
lgentiam, propoſitum ſatisfa-
ndi quoad fieri poterit *de pro-
is laboribus*, & re ipſa det ope-
n ut ſatisfaciat; non tamen id
abſolute neceſſarium ad lu-
ındas Indulgentias, nam licet
: olìm docuerint poſt Cajeta-
m, Fumus, Navarrus, aliique
rpauci, (quamvis enim Euſe-
ıs Amort p. 2. ſect. 4. §. 189.
et 70. fermè Auctores ſtantes
ɔ Sententia Cajetani, ſi tamen
igentiùs eos legeris, immane
antum hic numerus decreſcet)
et inquam id nonnulli docue-
ıt probabilius nihilominus eſt
ıod docet Bellarminus lib. 1.
p. 13. de Indulgentiis, id non
ſe neceſſarium ad lucrandas In-
dul-

dulgentias, cum id non ſit ex *operibus* injunctis, nec aliundè ejus neceſſitas probetur, id quod confirmatur ex auctoritate Angelici Doctoris Quodlib. 2. art. ult. ibi: *Dicitur omnibus verè Pœnitentibus, non dicitur & ſatisfacientibus*, quia Indulgentia non excuſat à Contritione, & Confeſſione, ſed cedit in locum ſatisfactionis. Poſt S. Thomam hanc conditionem reiciunt cæteri fermè omnes Doctores tum Theologi, tum Canoniſtæ, ut videre eſt apud Suarez diſp. 52. ſect. 11. à num. 2. & apud Caldarinum in Cap. *Noſtro poſtulaſti* de Pœnit. & Remiſs. neque obinde cenſenda eſt Eccleſia noſtram fovere negligentiam, ſed juvat Eccleſia Fidelium fragilitatem, quod ſi ipſi inde ſumant occaſionem remiſſius agendi, id eſt accidentarium incomodum, cui aliis

; mediis occurrendum, & ob-
ıdum est. Nec refert, quod
a L. *Bona Fides* ff. de deposi-
Indignus sit aliena ope, qui
non vult opitulari cum possit:
nim ad hoc juris pronuncia-
ı dicimus multa etiam indi-
; *negative*, idest non dignis
ferri beneficia, si fuerint in-
:ntes. Quare &c. imò ait ci-
s Bellarminus loc. cit. se non
:re quemadmodum Romani
ıtifices non deciperent Popu-
, si indulgentiam ea condi-
ıe proponere vellent, quam
quam explicarent. Accedit
d in verè Pœnitentibus ut ta-
s, quibus Indulgentiæ con-
solent, requiritur Proposi-
satisfaciendi *non absolutè*,
conditionatè; videlicet, *ni-
liundè ipsis satisfiat*. Ut do-
ibidem Bellarminus; cum
em Ecclesia de thesauro inhe-
xau-

xausto coalescente ex satisfactionibus Christi, & Sanctorum pro eis Deo satisfaciat, erogando, seu exhibendo Deo illas satisfactiones pro poenis temporalibus eis debitis sequitur quod verè sint Poenitentes, etiamsi non habeant propositum satisfaciendi de laboribus, ac poenalitatibus propriis, *dummodò tamen habeant Propositum exequendi Poenitentias iniunctas à Confessario*, quarum executio necessaria videtur etiam suscepturo indulgentias, tum ob integritatem Sacramenti, tum alias ob causas.

Postremò quæri potest tertio, an in Recipiente Indulgentias requirantur magni fletus, & labores, ut Recentiores nonnulli affirmare non dubitarunt.

℞. Utiles quidem esse etiam istos, sed nequaquam necessarios in Recipiente ad effectum Indulgen-

gen-

tiarum; nam S. Thom. Quod-
t 2. art. ultimo. Ex parte Re-
entis nihil aliud requirit, nisi
ım gratiæ, & quod opus in-
ſtum impleat. Et animadver-
in forma Indulgentiæ ſæpè
Pœnitentibus, *&* *Confeſſis*,
ıquam vero dici: Et *ſatisfa-*
tibus, intelligas, ſive per
nos fletus, ſive per *magnos*
res, quia Indulgentia con-
itur loco ſatisfactionis.

Jihili vero faciendum eſt pro-
tiatum illud, videlicet, *ri-*
m in ſatisfactione injungenda,
ſuſcipienda voluntariè, *ac*
tanè per magnos fletus, *ac*
res, *fuiſſe olim*, *atque adeò*
enus eſſe ſpiritum proprium
eſiæ; Nam vel ſermo eſt de
itu Eccleſiæ, quo ipſa & an-
ıitus, & de præſenti docet,
conſilio eſſe ob multiplicem
itatem, ut ſuſcipiantur à Fi-
de-

delibus magni labores, & voluntariæ corporis afflictationes, ad effectum satisfaciendi integrè Divinæ Justitiæ pro pœnis temporalibus, quæ restant luendæ post dimissam culpam? Et sic *Verum* dicitur; vel sermo est de spiritu Ecclesiæ, quo ipsa de facto exigat, & olim exegerit à Fidelibus magnos fletus, & magnos labores, tanquam *de præcepto*, ut vel illis absolutio in foro Sacramentali impertiretur, vel ab illis extra Sacramentum remissio culpæ impetraretur? & sic falsum dicitur, ac legentibus imponitur; nam spiritus Ecclesiæ tam veteris, quam novæ, nullus alius fuit, atque est; quam in foro Sacramentali salutares, & convenientes satisfactiones injungere; extra verò forum Sacramentale voluntarias, ac sponte susceptas satisfactiones plurimi facere,
eas-

ue docere, non quidem esse
ræcepto, sed tantum esse se-
orem viam, & necessariam
simpliciter, sed ad perfe-
ı animæ liberationem, seu
tatem, nisi aliundè de The-
o Ecclesiæ provideatur. Un-
piritus Ecclesiæ non apparet
spiritus rigoris, sed pruden-
, & charitatis.

)emùm etiamsi admitteretur,
d non rarò, (ut vult Mori-
) ab veteri Ecclesia graves,
ıultiplices satisfactiones exi-
:ntur in foro Sacramentali,
xtra illud non facile, nec fre-
nter quicquam dispensaretur
Thesauro Ecclesiæ; nihilomi-
illud obversari nobis debet,
)d olim in suis Litteris Ency-
:is tradebat de anno 1692.
ıstrissimus Mechliniensis Ar-
episcopus, videlicet: *Fide-*
omnes Ecclesiæ matris suæ con-
sue-

suetudinem, & praxim teneant, longo sæculorum usu probatam, neque supra suam se magistram erigant, aut ejus Indulgentiam ausu temerario corripiant: hactenus citatus Archiepiscopus, benè, & compositè.

§. III.

Illationes quædam proponuntur.

Ex hactenus dictis inferes. I. non esse verum, quod nonnulli scripsere: *Indulgentias in tantum nobis prodesse, in quantum per Sanctorum Communionem ità nos Christi, & Sanctorum satisfactiones juvant, ut intuitu illarum, Dei misericordia, & infinita Bonitas nostri misereatur, ac pœnas, quas debemus relaxet*: Ratio est, quia ejusmodi doctrina vel eadem est, vel certè af-

nitatem habet, cum ea Baji
nnata Propositione num. 60.
nirum: *Per passiones Sanctorum*
Indulgentiis communicatas,
n propriè redimuntur nostra
'icta, *sed per communionem*
aritatis nobis eorum passiones
pertiuntur, *ut digni simus*,
i pretio Sanguinis Christi à
nis pro peccatis debitis libere-
ur. Deindè hæc eadem doctri-
non videtur agnoscere nec
hesaurum in Ecclesia ex super-
entibus Sanctorum satisfactio-
bus, nec Potestatem in Præla-
s Ecclesiæ ad eas satisfactiones
spensandas, nec utilitatem in
odo dispensandi per absolutio-
em, & solutionem relatè ad vi-
entes ut expientur à pœnis tem-
oralibus,& *per solutionem* dun-
ıxat relatè ad defunctos, prout
ommuniter receptum est in Ec-
lesia apud Theologos.

In-

Inferes ſecundo non eſſe de neceſſitate abſoluta Indulgentiæ, ut exigatur aliquod pium opus ad effectum ejus obtinendum; itaut non poſſit Pontifex alio modo Indulgentiam concedere; nam licet non defuerint ex Eruditis, qui id affirmarint, ducti ex uſu Eccleſiæ, nunquam enim vidimus, aut legimus, Pontifices alio modo conceſſiſſe Indulgentias: Nihilominus comuniter Theologi apud Suarez diſput.52. ſect.3. ajunt, non eſſe ſimpliciter, & abſolutè de neceſſitate Indulgentiæ, ut concedatur ſub conditione alicujus Operis faciendi ad effectum Indulgentiæ conſequendum. Probant hoc ex generali Dogmate a Theologis recepto, tria eſſe neceſſaria, ac ſufficere ad valorem, & fructum Indulgentiæ, ſcilicet Poteſtatem in Concedente, Gratiam in Recipien-

piente, & Pietatem, seu proportionem in Causa; sed hæc tria possunt perfectè concurrere absque novo opere, quod exigatur ab eo, cui Indulgentia conceditur: ergo &c.

Neque dicas, non dari in tali hypothesi proportionem in Causa, etenim, ut bene notat Suarez, proportio sufficiens multiplex esse potest, sive ex gratitudine, sive ex charitate, ut quis: v. g. excitetur ad serviendum Deo ferventiùs &c.

Neque obstat, id nunquam a Pontificibus factum esse; nam a negatione actus non valet ad negationem potentiæ. Vid. Card. De Lugo disp. 27. de Pœn. n. 86.

Reliquum proinde est, ut illud apud nos firmum ratumque sit, quod suprà jam diximus, videlicet, ad valorem & fructum Indulgentiæ per se, & ex natura

Rei

Rei hæc dumtaxat requiri. 1. Poteſtatem in concedente, 2. Proportionem cauſæ, & 3. Statum Gratiæ in ſuſcipiente: Per accidens verò & ex voluntate concedentis requiri ulterius executionem operum, quæ pro conditione fuerint ab eodem iniuncta. Hinc habes nunquam poſſe nos eſſe omninò certos de acquiſitione Indulgentiæ, cum ex una parte acquiſitio cuiuslibet Indulgentiæ pendeat è ſtatu Gratiæ ſanctificantis, ex altera verò parte nemo ſciat, utrum *amore*, *an odio dignus ſit*; Præterea in aliquibus Indulgentiis tot conditiones, ac *taliter* à concedente requiruntur, ut licet poſſimus ſcire eas à nobis fuiſſe materialiter completas, ignoramus tamèn utrum formaliter completæ fuerint, & cum ea honeſtate, quam Deus, & eius Vicarius, vel alius con-

ncedens hic & nunc requirit.
› quam rem ab eo, qui volue-
ſibi in hac vita conſulere, &
enas temporales ſibi debitas in-
grè in vita expiare, Pœniten-
. exterior nunquam eſt omninò
cludenda. In quo convenimus
m Authoribus nonnullis Neo-
ricis.

Dixi nunquam nos eſſe omni-
ò certos certitudine, videlicet,
fallibilitatis de acquiſita Indul-
entia, quandoquidem nunquam
ne ſpeciali revelatione, ſimus
a certi de Statu Gratiæ, qui
l eam acquirendam eſt ex natu-
ı rei neceſſarius, at non pro-
tereà inde ſequitur omitten-
um à nobis eſſe, Studium ac-
uirendæ Indulgentiæ, etenim in
rimis tanta eſt ejus utilitas, ut
pes ipſa de lucranda Indulgeatia
ncitamento nobis eſſe debeat,
ad dandam operam, ut eam lu-
C cre-

cremur : deinde tales possunt concurrere circumstantiæ, tales possunt esse adhibitæ diligentiæ tum in procurando Statu Gratiæ, tum in exequendis Operibus injunctis, ut quamvis possibile, aliàs sit, nos non consequtos esse Indulgentiam, tamen practicè loquendo, non nisi temerè possimus de Indulgentiæ consequtione timere aut suspicari, quoniam sola possibilitas de contrario, non est rationabile fundamentum ad timendum, aut suspicandum, uti observant Animastici; ideoque potest fieri, ut simus certi moraliter de consequtione Indulgentiæ, ea videlicet certitudine, quæ sola dari potest in hac Providentia, quaque nos contenti esse debemus, ut ad Indulgentiam lucrandam incitemur.

Probè rem hanc intellexerat San-

ıctus Patriarcha Ignatius de
yola, qui tanti faciebat ſtu-
m lucrandi Indulgentias, ut
ſuo aureo Exercitiorum libel-
, à Sede Apoſtolica approbato,
latum reliquerit: Peccare non
riter illum, qui ubi Romanus
ntifex, vel alius Eccleſiaſticus
ælatus, propoſitis Indulgentiis,
pia quædam opera in commu-
neceſſitate Fideles cohortati
erint, pias eas Rectorum Ec-
eſiæ cohortationes aſpernari au-
eat, ac tranſgredi. Quæ qui-
em verba *aſpernari*, *ac tranſ-
redi*, ſi conjunctim accipiantur,
quit Suarez de Relig. tom. 4.
b. 9. nullam habent difficulta-
em, patet ſiquidem non leve eſ-
e peccatum ex contemptu id to-
um negligere, etiamſi contem-
tus fuerit dumtaxat practicus,
uia continet quamdam veluti
injuriam rerum ſacrarum, & in-

 di-

dicat animum a ſpiritualibus valdè alienum. Si verò ſeparatim conſideretur illud verbum *tranſgredi*, adhuc aſſertio S. Patriarchæ ſubſiſtit, tum quia talis tranſgreſſio, ſeu neglectus lucrandi data ea occaſione Indulgentias, eſt quaſi prodigalitas quædam ſpiritualium bonorum, tum quia moraliter loquendo, ſi homo ſciens, & volens, ac directa voluntate id omittat, vix fiet ſine aliqua culpa, tum quia homo eſt nimis negligens in ſubveniendo ſpiritualiter, communi bono, propter quod hic, & nunc tales gratiæ conceduntur, tum demum, quia moraliter loquendo vix fiet ſine aliquo ſcandalo. Illud autem *non leviter* intelligi debet non de peccato mortali, ſed de gravi, & non contemnendo veniali. Hactenus Suarez. Abigendus propterea eſt torpor om-

omnis; & negligentia circa acquirendas Indulgentias.

Hæc olim differebam coram Sacerdotum cœtu, in Congregatione Casuum, quam dirigebam in Domo Professorum Romana, subjiciens universa ut par est, judicio, & correctioni S. R. E. cui addictissimum me volo, ac profiteor.

APPENDIX.

CUm fermè fiat, ut Fidelibus nonnulla suboriantur Dubia circa ea quæ sunt certò Requisita ad lucrandas Indulgentias, videlicet, An sufficiat Status Gratiæ ad fructum Indulgentiæ, quin requiratur Sacramentalis Confessio in eo qui non habet conscientiam peccati mortalis quando Indulgentia conceditur *omnibus verè Pœnitentibus*,

& confessis &c. qui Ecclesiam visitaverint &c. in quibus discrepabant olim Theologi asserentibus aliis, aliis verò probabilius negantibus; nunc autem lis omnis dirempta est per Decretum novissimè editum à Sacra Indulgentiarum Congregatione; Placet propterea per extensum hoc exhibere. Ecce illud.

DECRETUM

Sacræ Congregationis Indulgentiis, & Sacris Reliquiis præpositæ.

UT Christifideles scire possint quid sibi tenendum foret pro acquirendis Indulgentiis in Sententiarum varietate super intelligentia verborum: *qui verè pœnitentes, Confessi, ac Sacra Communione refecti Ecclesiam vi-*

visitaverint: quæ in Indulgentiarum Brevibus inseri solent, in Sacra Congregatione Indulgentiis Sacrisque Reliquiis Præposita discussis *die* 31. *Martii proximi præteriti* nonnullis dubiis, eadem Sacra Congregatio fuit in Voto, Confessionem Sacramentalem, quando in Brevibus apponitur pro Indulgentiarum consecutione, peragi omninò debere etiam ab iis, qui sibi læthalis peccati conscii non sunt; nec non præfatam confessionem suffragari etiam posse, si expleatur in vigilia Festivitatis. Quod autem ad Ecclesiæ visitationem spectat, eam impleri posse, sive ante, sive post aliorum piorum Operum implementum.

Factaque de iis per me infrascriptum ejusdem Sacræ Congregationis Secretarium relatione SSmo Dño Nostro; Sanctitas

Sua

Sua ejuſdem Sacræ Congregationis Votum benignè approbavit; illudque publicari mandavit, quibuſcumque in contrarium facientibus non obſtantibus.

Datum die 19. Maii 1759.

Fr. J. Card. Portocarrero Præfectus.

Loco ✠ Sigilli.

A. E. Vicecomes Sac. Congreg. Indulgentiarum Secretarius.

Solent etiam nonnulli dubitare, an Actus Charitatis ſit aliquando opus injunctum pro lucranda Indulgentia, ideoque an ſit aliquando diſpoſitio actualis neceſſariò requiſita ad Indulgentiam?

℞. Diligentia ac Religione piiſſimi Secretarii factum eſſe, ut

ut fæl. recordationis Benedictus XIV. Indulgentias quasdam concesserit iis Fidelibus, qui Actus Virtutum Theologalium Fidei, Spei, & Charitatis elicuerint, ac per consequens Actus elicitus Charitatis est quandoque actualis dispositio requisita ad lucrandam certam quamdam Indulgentiam. Do ipsum Sanctissimi Domini Benedicti XIV. Decretum.

INDULGENTIÆ

Concessæ pie, devote, & ex corde recitantibus Actus Virtutum Theologicarum Fidei, Spei, & Charitatis.

ANimadvertens SS. D. N. Benedictus PP. XIV., quam utiles, quinimò necessarii sint ad æternam salutem Theologi-

gicarum virtutum Actus, Fidei videlicet, Spei, & Charitatis, ut omnes utriusque sexus Christifideles ad illorum exercitium excitaret, audito voto Sacræ Congregationis Indulgentiis, Sacrisque Reliquiis præpositæ, Indulgentias pro iisdem Actibus a san. mem. Benedicto XIII. die 15. Januarii anni 1728. concessas, benignè confirmavit, Plenariam nimirum cum facultate eam Fidelium defunctorum Animabus applicandi, semel in mense lucrandam ab iis, qui quotidiè per mensem præfatos Actus piè, devotè, & ex corde peregerint, die nempè ab unoquoque eligenda, in qua verè penitentes, Confessi, ac Sacra Communione refecti, pro Christianorum Principum concordia, Hæresum extirpatione, ac Sanctæ Matris Ecclesiæ exaltatione, ut

ut decet, oraverint: nec non aliam similiter Plenariam in mortis articulo. Ut autem commissas sibi Oves ad frequentiorem hujusmodi Actuum usum alliceret Sanctitas Sua, Indulgentiam septem annorum, totidemque quadragenarum, cum eadem applicationis facultate, quæ juxta ejusdem sui Prædecessoris concessionem, semel tantum in die consequi poterat, ad quamlibet antedictorum Actuum piam &c. ut supra recitationem, clementer extendit.

Declaravit insuper Sanctitas Sua, præfatas omnes Indulgentias addictas minimè esse certis, determinatisque verbis, proptereaquè unumquemque uti posse in recitatione dictorum Actuum qualibet formula, dummodo in ea singularum Virtutum Theologicarum specialia motiva exprimantur-

mantur. Datum die XXVIII. Januarii Anno MDCCLVI.

Fr. J. Card. Portocarrero Præfectus.

Loco ✠ Sigilli.

A. E. Vicecomes Sac. Congr. Indulg. Secret.

FINIS.